

Vologya

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 46. szám, 2020. november 13.

Legközelebb két év múlva találkoztunk. Ezúttal meztelenül állt az ajtóban, a testén kék-zöld foltok. Erősebben lihegett, mint múltkor, az volt az érzésem, hogy az ajtóig kergették. Nem tévedtem nagyot, pár száz méterrel korábban szakította le az utána futókat. Álljak félre, kérte, és már zúdult is be, üldözik, mert ruha nélkül fürdött egy halastóban. Akkor kezdett rosszat sejteni, amikor meglátta a parton gyülekező embereket. Mindenki őt bámulta. Egyedül úszkált, és egyáltalán nem kíváncszott ki, de aztán fájni kezdett, kénytelen volt kimászni. Körülállták, mint éhes oroszlánok a kafferbivalkölyköt, az esélye is annyi volt, mint a kis prédának, szerencséire csak lassan bátorodtak fel a támadók. Határozott léptekkel indult a ruhái felé, aztán egy nagypofájú ráordított, egy másik pedig odafutott hozzá, és megütötte. Erre a többiek is rávetették magukat. Nagy nehézségek árán tudott elmenekülni. Amikor visszanézett, akkor látta meg, hova mászott be, a lezárt terület bejáratán a felirat valami keresztény szekta birtokát jelezte. Ahogy menekült, eszébe jutottam. Mint legközelebbi ismerős. Hogy hogy jött be a városba? Így. Meztelenül, futva. Nemrég maradtak le a keresztény üldözők.